

Agnė Kairienė

Dingęs arbatinukas

Iliustravo Ieva Juknytė

Bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS)
portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, Agnė Kairienė, 2021
© Iliustracijos, Ieva Juknytė, 2021
© Leidykla „Niekio rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-844-0

Agnė Kairienė

Dingęs arbatinukas

Iliustravo Ieva Juknytė

Vilnius
2023

Vieni tai žino, o kiti gal net viena ausimi nėra girdėję, jog kiškiai ir voverės – labai geri draugai. Ne šiaip kokie bičiuliai, kurie mandagiai pasilabina susitikę krautuvėlėje, o tokie neišskiriami, kad rytą vakarą vieni pas kitus svečiuojasi, bendras šventes planuoja, ūkio darbuose talkina. Tačiau šią gražią, metų metus trunkančią draugystę ne juokais sudrumstė vienas netikėtas nutikimas. Gal net būtų teisingiau sakyti – labai nemalonus įvykis, išaugęs į didžiulį konfliktą. Tokį didelį, kad ne juokais visai žiemai susipyko du geriausi draugai ir beveik visas miestelis, kuriame jie gyvena. Dar blogiau! Vieni kitiems dėl šio konflikto į atlapus kibo net atokiau įsikūrę ir su šia istorija visai nesusiję kiškiai ir voverės. Tikriausiai smalsu, kas tai per įvykis? Nustebsite, pažadu. Tik neskubėkime, apie viską nuo pradžių.

Ant nedidelės kalvos, apaugusios aukštais medžiais, visai šalia upės, vinguriuojančios per kvapnius, žydinčius laukus bei pievas, įsikūręs Vieversių giraitės miestelis. Ši vieta ypatinga,

mat nors čia gausu įvairiausių miško žvėrių ir paukščių, visi jie yra taikūs. Vieversių giraitėje jau visą amžinybę gyvena žurnalistė Kurapka Smalsioji, muzikantas Varlius Basakojis, miestelio meras Kurmis Juodis, matematikos mokytojas Barsukas Rimtaūsis ir daugelis kitų skirtingų profesijų ir rūšių atstovų. Čia pat įsikūrę ir du geri draugai – Kiškis Greitapėdis ir Voverė Rudaskruostė. Jiedu vienas kitą pažįsta nuo vaikystės. Kartu žaidė, augo, lankė tą pačią mokyklą, net viename suole sėdėjo! Drauge jie ir svarbius sprendimus priima bei slaptais ketinimais, svajonėmis dalinasi. Kiškis Greitapėdis ir Voverė Rudaskruostė nesutaria tik dėl vieno: kurio profesija miestelio žmonėms reikalingesnė.

Kiškis yra finansininkas. Ir ne šiaip koks, o geriausias iš geriausių! Greitapėdžio pagalbos skaičiuojant šeimos ar verslo išlaidas prašo ne tik šio miestelio, bet ir aplinkinių gyvenviečių gyventojai. Jam patikimos storiausios mokesčių knygos. Jo nuomonės atsiklausoma priimant svarbius finansinius sprendimus. Kiškis – be galo kruopštus, atidus ir labai galvotas. Jam pro akis jokia smulkmena, jokia klaidelė neprasprūsta. Apie tokį patikimą ir tarp skaičių nepasimetantį darbuotoją svajoja net ir itin rimtos įstaigos. Jis, be abejonės, yra puikus savo profesijos atstovas.

Turbūt jums smalsu, kuo gi užsiima Voverė Rudaskruostė? Kodėl ji mano, kad jos profesija svarbesnė nei jos bičiulio Kiškio? Voverė – konditerė. Ji kepa dieviško skonio kepinius: bandeles, keksiukus, pyragus, sausainius ir tortus. Nėra tokio saldumyno, kurio ji negalėtų sukurti savo mikliomis letenomis iš vos kelių ingredientų. Nėra tokio miestelio gyventojų, kuris, paragavęs Voverės Rudaskruostės kepinų, liktų abejingas. Prie jos namų dažnai būriuojasi kaimynai, pažįstami, buvę klasės draugai ar net nė karto neregėti gyvūnai iš kitų miestų ir miestelių, norėdami išigyti ypatingoms progoms ar šventėms iškeptų saldėsių. O kartais ir visai be progos, tiesiog kad pasisaldintų popietę koku burnoje tirpstančiu pyragaičiu.

Rudaskruostė vos spėja suktis savo namų virtuvėlėje. Vieną akimirką ji maišo tešlą, o kitą jau skuba į sandėliuką atsinešti daugiau produktų. Tačiau ji nejaučia nuovargio,

o tik palaimą. Voverė mėgsta savo darbą. Jos žavinga šypsena klientus džiugina kiau-
rą dieną. Net ir vakarais, kai numetusi į šoną miltuotą prijuostę įsitaiso ant sofos pailsėti
su arbatos puodeliu, konditerė šypsosi, nes yra laiminga. O kur dar tas nuolatinis saldus
karamelės ar vanilės kvapas namuose!.. Palaimingi klientų veidai paragavus jos pagamintų
skanumynų... Visa tai jai tikras malonumas.

Kad ir kaip Kiškis Greitapėdis ir Voverė Rudaskruostė mėgo savo darbus, jie nepraleis-
davo progos nuo jų atsipūsti. Savaitgaliais gurkšnodavo arbatą mėgaudamiesi vienas kito
draugija. Valandų valandas plepėdavo apie gyvenimą, darbus, miestelio naujienas, įsitaisę

ant minkštos sofas jaukiuose Kiškio namuose. Tik kodėl jie susitikdavo būtent pas Kiškį? Tikriausiai net sakyti nereikia, kad visi Voverės namai buvo lyg kokia kepykla ar didelis sandėlis. Kambariai užgriozdinti obuolių ir riešutų dėžėmis, aguonų, miltų ir cukraus pudros maišais, medaus statinėmis, uogienių stiklainiais, pintinėmis su kiaušiniai... O kur dar auštančių keksiukų skardos, kylančios tešlos pilni indai ir pakampėse sukrautos storos receptų knygos. Ten įsitekti galėjo tik vikri Rudaskruostė. Kiškis į Voverės valdas bijojo net savo ilgus plonus ūsus kišti. Nes per kelias sekundes net ir šie pasidengdavo kuo nors saldžiu ir lipniu.

Dėl šios priežasties arbata jie mėgėdavosi Kiškio namuose. Greitapėdis užplikydavo gardžios, kvapnios arbatos, o Rudaskruostė atsinešdavo savo pasididžiavimo – vyšnių pyrago. Apie šį pyragą miestelyje sklandė legendos. Nors visi Voverės kepiniai buvo nuostabūs, vyšnių pyragui neprilygo niekas! Kas tik paragaudavo, norėdavo jo dar kąsnelio, paskui dar, kol pilvai išsipūsdavo ir galiausiai nė vienas kąsnis į burną nebetilpdavo. Žurnalistė Kurapka Smalsioji kartą net gandą paleido, kad šis pyragas užkerėtas, o Voverė imasi kokių negirdėtų

ir nematytų burtų, kad dėl jos kepinų visi pamestų galvas. Tačiau miestelio gyventojai suprato, kad tai tik pavydžios Kurapkos plepalai. Net ir kvailiui aišku: Voverės kepiniai gardūs, nes tai jos pašaukimas. Kepti pyragus jai teikia didelį džiaugsmą.

Greitapėdis buvo bene didžiausias Rudaskruostės vyšnių pyrago mėgėjas. Nebuvo nė dienos, kad jis nepagalvotų apie trapią pyrago plutekę, tirpstančią burnoje, ir gardų vyšnių įdarą, kurio vos paragavus širdį užlieja palaima. Vis dėlto Kiškis nediršo kasdien smaližiauti. Bijojo, kad laikui bėgant jo stilingų liemenių siūlės ims braškėti, o sagos neužsisėgti. Tad šiuo pyragu leisdavo sau gardžiuotis tik savaitgaliais, po savaitės darbų geros bičiulės draugijoje.

Kiškis Greitapėdis labai atsakingai ruošdavosi arbatos popietei. Visų pirma jis susitvarkydavo ir taip be galo tvarkingus savo namus. Apžiūrėdavo kiekvieną kampaną, ar neliko dulkių. Tvarkingai perdėliodavo knygas lentynose, išpurendavo pagalves ir išblizgindavo servizus, iš kurių bus geriama arbata. Servizai! Juk jie šioje istorijoje labai svarbūs. Skubu paminėti, kad Greitapėdis buvo pametęs galvą ne tik dėl gardžiojo Voverės vyšnių pyrago, bet ir dėl porceliano servizų. Kiškio namuose jų buvo visa galybė! Manau, net pats nežinojo, kiek jų turi,

nors skaičiuoti jam taip puikiai sekėsi. Šie porceliano servizai buvo įvairių dydžių ir spalvų. Vieni jų atkeliavo iš Vieversių giraitės porceliano parduotuvės, kiti iš tolimų ir egzotiškų šalių. Vienus juos Kiškis pats parsivežė iš kelionių, kitus dovanojo draugai ir artimieji. Tačiau pats brangiausias servizas, iš kurio net pats nedrįso gerti arbatos, bijodamas netyčia sudaužyti, buvo senelės palikimas.

Greitapėdžio senelei ši ypatingą servizą paliko jos senelė, o senelės senelei – šios senelė. Taip jis ir keliavo iš kartos į kartą. Kiškis Greitapėdis buvo keturioliktasis servizo savininkas. Nėgana to, Greitapėdžių giminės kiškiai gyrėsi, kad jis parvežtas iš pačios Kinijos. Kad servizą už puikų darbą Greitapėdžiui Pirmajam dovanojo pats Kinijos imperatorius! Ar tai tiesa, ar pramanas, žinojo tik pirmasis servizo savininkas. Tačiau apylinkių gyventojai, šią istoriją girdėję šimtus kartų, jau seniai buvo ja įtikėję.

Nors dažnai būdavo prašomas giminaičių, draugų, kolegų ar šiaip smalsių prašalaičių parodyti šį nuostabų servizą, Kiškis Greitapėdis neleido niekam net akies krašteliu į jį žvilgtelėti. Laikė užrakinęs medinėje komodoje ir pats tik retkarčiais užmesdavo akį. Ir tai tik aklinais užsitraukęs užuolaidas ir užrakinęs duris. Kad kas nesutrukdytų šiam ypatingo atsargumo reikalaujančiam ritualui.

Tiesa, Kiškis turėjo servizo nuotrauką. Ir nuolat nė neprašomas visiems ją demonstravo. Kartais Vieversių giraitės gyventojai juokaudavo, kad servizo nuotrauką jie mato dažniau nei savo pačių atvaizdą veidrodyje. Voverė Kiškio servizą taip pat buvo mačiusi tik nuotraukoje. Ir negalėjo nepastebėti, koks jis gražus. Jį sudarė įmantrių formų arbatinukas ir keturi puodeliai su lėkštutėmis. Baltas porcelianas švytėjo prabanga, o trapumą buvo galima įžvelgti net ir iš nuotraukos. Gražiausia servizo detalė buvo melsvi elegantiški sakurų žiedai ant arbatinuko ir puodelių šonų. Jie puodelius ir arbatiną laikė tartum apglėbę. Tad nieko keisto, kad Greitapėdis taip akylai saugojo šį nepaprastą turtą.

Vieną eilinį sekmadienį Greitapėdis ir Rudaskruostė susėdę greta su garuojančiais arbatos puodeliais ėmė dalintis savo džiaugsmais ir vargais. Kiškis papasakojo ketinąs kelioms dienoms išvykti į gretimą miestą: jo pagalbos paprašė baldų krautuvės savininkė Lakštingala Balsingoji, nes pasimetė tarp savo pajamų ir išlaidų. Rudaskruostė pasidžiaugė ir kartu pasiguodė pastaruoju metu sulaukianti daugybės užsakymų ir nieko nebespėjanti, o atsakyti kam nors visai nenorinti.

– Manau, tau metas atsidaryti kepyklą, nusisamdyti keletą darbuotojų, kad tau padėtų! – ką tik toptelėjusia mintimi pasidalino Kiškis.

– Gal tu ir teigus... Bet aš nieko neišmanau apie tokius reikalus... – tarė Voverė. – Nuomotis patalpas, susirasti darbuotojų, o paskui dar mokėti atlyginimą...

Draugai susimąstę nutilo. Staiga Greitapėdis pašoko nuo sofos, Rudaskruostė išsigandusi vos neišmetė puodelio iš letenų.

– Aš tau padėsiu! Mes juk geriausi draugai. Visada vienas kitam padedame. Galėčiau pasirūpinti visais finansiniais reikalais, patalpomis, darbuotojais, o tau reikėtų tik kepti, išmokyti kepimo gudrybių savo darbuotojus ir retkarčiais pasilabinti su kepyklos lankytojais.

Kad jūs būtumėt matę Voverę... Ji visa nušvito! Kiškio planas atrodė toks puikus, o tolima svajonė turėti savo mažą jaukią kepyklėlę buvo tartum letena pasiekiamą. Draugai sukrito planuoti. Kiek jiems kilo visokiausių minčių! Kiškis atsiraitojo rankoves, ant stalo pasidėjo užrašų knygutę ir čiupęs plunksnakotį puolė rašyti.

Jiedu sutarė, kad kepykla priklausys jiems abiem. Net pavadinimą drauge sugalvojo. „Cukruota svajonė“. Ir sąrašą gardėsių, kuriais kepykla prekiaus, surašė. Joje bus galima įsigyti keksiukų su mėlynėmis, sausainių su aguonomis ir ryškiaspalviais pabarstukais, plokštainio su spanguolėmis, šokoladinių putėsių, kekso su riešutais, obuolių pyrago, karamelinių bandelių... Ir, žinoma, visų taip pamėgto vyšnių pyrago. O kaipgi be jo? Kiškiui net seilė nutįso

prisiminus, kad jie kibo į darbus taip ir nepasivaišinę pyragu. Tad, trumpam atsitraukę nuo planų, draugai gardžiuodamiesi pasistiprino vyšnių pyragu ir vėl paniro į darbus iki pat vėlumos. Juk suplanuoti reikėjo tiek daug!

Didžiausias galvosūkis buvo patalpos. Vieversių giraitė – mažas miestelis. Čia visi vieni kitus pažįsta. Kiškis su Vovere puikiai žinojo – laisvų patalpų pastaruoju metu nė su žiburiu nerasi. Tačiau ir tai ne bėda. Greitapėdis priminė Rudaskruostei draugaujās su ponu meru Kurmiu Juodžiu. Ir iškart čiupo telefono ragelį.

Meras Juodis pasveikino Greitapėdį ir Rudaskruostę su tokia puikia idėja ir keletą minučių pagalvojęs pasiūlė draugams rytoj iš pat ryto užsukti į Meriją. Voverė iš jaudulio vartėsi kiaurą naktį negalėdama užmigti. Kiškiui taip pat buvo neramu, tik jam pailsėti prieš svarbų dalykinį susitikimą sekėsi kur kas geriau.

Anksti rytą draugai išskubėjo į Meriją. Ši įstaiga, atsakinga už miestelio tvarką, buvo įsikūrusi po didžiuoju ąžuolu, Vieversių giraitės centre. Konditeri šiam dailiam, rimumu dvelkiančiame pastate niekada anksčiau neteko lankytis. Priešingai nei Kiškiui. Jis keletą kartų buvo užsukęs į Meriją pagelbėti mero padėjėjai Pelei Užsispyrėlei tvarkyti mokesčių ataskaitų.

Merijoje Kiškį ir Voverę pasitiko ponia Užsispyrėlė. Greitais judesiais nurodė sekti paskui ją laiptais į viršų. Mero Kurmio Juodžio kabinetas įsikūręs trečiame aukšte, o iš ten atsveria užburiantis vaizdas į Vieversių giraitės senamiestį. Tiesa, kabineto langai mažyčiai, nes Kurmiui akinanti dienos šviesa nelabai patinka. Tačiau net ir pro mažus langus žiūrint Kiškiui ir Voverei užgniaužė kvapą senamiesčio grožis. Tik meras, baisiai dalykiška asmenybė, neleido draugams

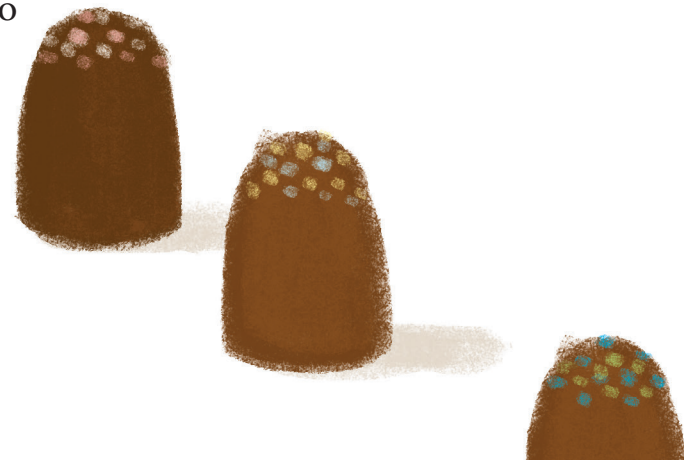
ilgai gèrėtis miestelio pa-
norama – kartą gargždžiai
atsikrenkštè ir grąžino juos prie reikalų.

– Mielieji, malonu jus matyti! – tvirtai spausdamas letenas Kiškiui ir Voverei prabi-
lo meras Kurmis. – Vieversių giraitėje kepyklos reikia jau seniai. Paskutinė, jei gerai
pamenu, užsidarė prieš penkiolika metų, kai ponia Kiškė Baltakailė išvyko gyventi į
užsienį. Vis dėlto gauti patalpas mūsų miestelyje nėra lengva... Patys žinote. Ta-
čiau jums labai pasisekė! Neseniai sužinojau, kad parodų galerija prie
gėlių parduotuvės planuoja išsikraustyti. Parodos bus rengiamos
Rotušėje. Taigi galerijos patalpos liks laisvos. Galėsite jas išsi-
nuomoti, – žodžius tartum žirnius bėrė meras.

Voverė iš laimės net cyptelėjo, o Kiškis garsiai pliaukš-
telėjo delnais. Na ir pasisekė jiems! Atrodo, pats likimas
palankus jų planams.

Tik meras bičiuliams neleido ilgai džiaugtis puikia
naujiena. Paaiškino, kokių leidimų reikės kepyklai, kokios su-
tartytys bei įgaliojimai turi būti pasirašyti, kad kepykla galėtų pradėti veiklą. Rudaskruostei
net galva susisuko nuo tokios informacijos gausos... Gerai, kad drauge buvo Kiškis, kuris
laikėsi tvirtai, nors kai kurios detalės, reikia pripažinti, ir jam pačiam buvo netikėtos.
Išlydėdamas meras Juodis paspaudė draugams letenas, palinkėjo geros dienos, bet...
staiga prisiminė dar vieną itin svarbų dalyką. Jis paragino
Kiškį ir Voverę pasirašyti bendradarbiavimo sutartį.

– Kartais, sukūrus verslą, net ir pačios gražiausios drau-
gystės išyra... – tarė meras Juodis. – Kad taip nenutiktų,

kad nė vienas nenukentėtų, reikia bendradarbiavimo sutarties. Bičiuliai pasiklausė, pakraipė galvas ir nieko netarę išskubėjo namo.

Ta bendradarbiavimo sutartis Greitapėdžiui ir Rudaskruostei ėmė neduoti ramybės. Jie buvo tikri, kad jokios sutarties jiems nereikia. Kad jų draugystei negresia joks pavojus, tačiau giliai viduje vis tiek kirbėjo nerami mintis, kad galbūt miestelio meras yra teisus...

Ilgai svarstę, diskutavę, Greitapėdis ir Rudaskruostė apsisprendė. Rašytinės sutarties jie nesudarys. Gal jos reikalingos ne tokiems geriems draugams kaip jie. Jie sudarys žodinę sutartį, kokią sudaro tikri draugai. Pasižadės, kad joks verslas jų draugystei niekada nestos skersai kelio. O juk pažadų draugai nelaužo. Tiesa? Negana to, pasižadės kaip įprastai sėdėdami ant sofos, gerdami arbatą ir valgydami vyšnių pyragą.

Pirmą dieną šis sumanymas Kiškiui ir Voverei atrodė puikus. Antrą – geras. Trečią – visai neblogas. O ketvirtos dienos vakare abiem ėmė atrodyti, kad jų susitarimui kažko trūksta. Kad toks svarbus pasižadėjimas kuriant verslą turėtų būti iškilmingesnis, rimtesnis, įprasmintas daugiau nei žodžiu. Tik oficiali, rašytinė sutartis vis tiek jų neviliojo. Tuomet Rudaskruostė Kiškiui pasiūlė:

– Mielas Greitapėdi, o jeigu aš drauge su pažadu tau dovanuočiau vyšnių pyrago receptą? Niekas kitas jo, be manęs, nežino. Tai būtų puikus mano draugystės ir verslo partnerystės įrodymas visiems laikams. Ką manai?

– Gal ir neblogai būtų, – sutiko Kiškis. – Bet kuo aš galėčiau pasidalinti? Neturiu nieko slapto, ypatingo...

– Na... – nedrąsiai pradėjo Voverė. – Yra šis bei tas, ką tu mėgsti laikyti slapta...

Kad ir koks gudrus buvo Kiškis, tikrai ne iš karto sumetė, ką draugė turi omenyje. Susiprotėjo tik tuomet, kai Rudaskruostė žvilgsniu parodė į užrakintą medinę komodą kambario kampe, kurioje saugomas senelės porceliano servizas. Greitapėdis pakrutino ūsus. Visuomet taip darydavo įtemptai galvodamas. Tada ėmė sparčiai žingsniuoti po kambarį.

Gukruota
Svajonė

– Tu teisi, mieloji, – tarė galiausiai, – turiu kai ką slapto. Tačiau akivaizdu, jog servizo tau dovanoti negaliu, kad ir kaip branginčiau mūsų draugystę. Tai didis mano šeimos palikimas. Bet šį bei tą sugalvojau... Ką manai, jei tą dieną, kai vienas kitam iškilmingai pasižadėsime gražiai bendrauti tiek versle, tiek gyvenime, pavaišinsiu tave arbata iš šio servizo? Turiu prisipažinti, kad ir aš pats iš senelės servizo gersiu arbatą pirmą kartą.

– Geriau nė nesugalvosi! – sušuko Voverė. – Gersime arbatą iš tavo ypatingo servizo ir valgysime mano pyragą, kurio receptu pasidalinsiu su tavimi. O vėliau iškilmingai pasižadėsime branginti draugystę ir verslą, kurį kartu sukursime.

Kaip tarė, taip ir padarė. Draugai ėmė ruošti priesaikos dienai, tai turėjo įvykti lygiai po savaitės, sekmadienį. Rudaskruostė ant balto, elegantiško popieriaus, skirto laiškam rašyti, užrašė savo slaptąjį vyšnių pyrago receptą. Perrišo jį ryškiai raudonu kaspinu ir įdėjo į dailią medinę dėžutę. Ją paslėpė po pagalve miegamajame iki išauš sekmadienio rytas. Tai atlikusi plačiai šypsodamasi ėmė šokio žingsniu suktilis savo virtuvėje niūniuodama mėgstamas dainas. Įsivaizduodama nuosavą kepyklą miestelio centre, greta žavingos gėlių parduotuvės, maišė tešlą obuolių pyragui.

– Ak, kokia nuostabi vieta kepyklai! – garsiai mąstė Rudaskruostė. – Vieversių giraitės gyventojai galės ne tik gėlių nusipirkti, bet ir kepiniais pasilepinti. Arba pirma pasmagurianti, o vėliau margaspalvėmis puokštėmis nešini grįžti į savo jaukius namus.

Greitapėdis taip pat ruošėsi svarbiajai dienai. Išvykęs į gretimą miestą pagelbėti Lakštingalai Balsingajai, apsilankė arbatos parduotuvėje ir nusipirko Ceilono arbatos, atkeliavusios iš tolimosios Šri Lankos. O sugrįžęs namo atrakino medinę komodą ir atsargiai nuvalęs dulkes nuo senelės servizo ėmė nekantriai laukti sekmadienio.

Kaip jau minėjau, Vieversių giraitė buvo mažas miestelis. Tad artėjančio sekmadienio ėmė laukti ne tik Kiškis Greitapėdis su Voverė Rudaskruoste, bet ir visi miestelio gyventojai.

Geriausi draugai Kiškis Greitapėdis ir Voverė Rudaskruostė sumano drauge atidaryti kepyklą. Jiedu taip puikiai sutaria, kad nė negalvoja, jog kada nors galėtų susipykti. Deja, vienas nelaimingas atsitiktinumas sukiršina draugus taip, kad išsaugoti bičiulystę atrodo beveik neįmanoma. Paveikslėlių knyga apie žvėrelių tarpusavio santykius suteiks progų vaikams padiskutuoti apie draugystę, pyktį, būdus susitaikyti ir išgirsti vieniems kitus.

„Dingęs arbatinukas“ – pirmasis Agnės Kairienės kūrinys. Įkvėpimas atsirado gimus dukrai, į kurią pažvelgus kaskart kildavo milžiniškas noras padovanoti jai savo parašytą knygą. Autorė nuoširdžiai tiki skaitymo vaikams nauda, tad siekė, kad kūrinio žodynas būtų kuo platesnis ir įdomesnis bei skatintų vaikus klausinėti tėvų ir visiems drauge diskutuoti.

Kūrinį jaukiais piešiniais papuošė dailininkė Ieva Juknytė, iliustravusi ne vieną knygą ir žurnalą vaikams. Dailininkę įkvėpė vaikystės prisiminimai apie jaukias arbatėles pas tetą, kurios namuose buvo ne tik daugybė knygų, bet ir ne vienas nuostabus servizas su dailiais arbatinukais. Vieną jų dailininkė netgi gavo dovanų. Knygą puošiančios servetėlės, puodeliai, arbatinukai ir jauki atmosfera įkvėpti iliustruotojos vaikystės prisiminimų.

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Jovita Tamašauskienė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Kiškis Greitapėdis ir
Voverė Rudaskruostė –
geriausi draugai. Jų bičiulystė
tokia stipri, kad, regis, niekas jų neišskirs!

Tačiau gyvenime nutinka visko...
Kas galėjo pagalvoti, kad du šaunūs bičiuliai
ims ir susipyks dėl tokio paprasto dalyko,
kaip ARBATINUKAS?
Tai pamokantis pasakojimas apie draugystę, pyktį,
netikėtus atsitiktinumus ir būdus susitaikyti bei
drauge išspręsti visas kylančias problemas.

Galbūt ši knyga ir jus įkvėps draugiškai
susėsti ir taikiai atsigerti arbatos!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-844-0

9 786094 418440